

Arrest

nr. 71 082 van 30 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 2 september 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 juni 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 september 2011 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat L. JADIN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 november 2010 dient verzoekster een asielaanvraag in.

1.2. Op 21 april 2011 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeksters asielaanvraag.

1.3. Op 28 juni 2011 wordt aan verzoekster het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan:

de persoon die verklaart te heten A.J. {...}

geboren te {...}

en van nationaliteit te zijn: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 21 april 2011 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 20 november 2010 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van drie (3) maand overschreden is

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen. {...}"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster een schending aan "van het algemeen principe van belgisches administratief recht van goede administratie evenwaardigheid en redelijkheid gekwetst; de beslissing kon enkel genomen worden per materiele vergissing."

Verzoekster betoogt het volgende:

"GROND MOTIVERING: NIETIGVERKLARING EN SCHORSING

De kwestieuze beslissing heeft het algemeen principe van belgisches administratief recht van goede administratie evenwaardigheid en redelijkheid gekwetst; de beslissing kon enkel genomen worden per materiele vergissing Inderdaad, - Wordt de beslissing betekend via de posterijen op een formulier dat houdt geen stempel en geen echte handtekening: dit , in schending van het algemeen principe van goed administratie: een administratieve akte blijft een gewoon ontwerp van akte (zonder een begin van juridische waarde) zolang dat de bevoegde functionaris niet getekend heeft: In het dossier, het bevel werd nooit getekend door de Heer Vandenbrande Patrick, en de stempel van die belangrijke hoge functionaris werd niet gebruikt: de akte bestaat niet; het "bevel" houdt zelfs niet een minimale juridische kracht: in belgisches administratieve recht, kan men houden dat de heer (A.) werd nooit gevraagd om het land te verlaten; een ontwerp zonder krachtwaarde in die zin heeft misschien bestaan, enkel een ontwerp, dat de kwestieuze akte is. De kwestieuze akte heeft geen begin zelfs van kracht: 't is niet getekend geweest. Een andere motief tot het bevel om het grondgebied te verlaten nietig te verklaren, is dat de Dienst Vreemdelingen heft niet rekening gehouden van het geheel van het dossier; in de plaats om snel een "bevel om het land te verlaten", had de Dienst Vreemdelingen het nodig te doe nom het verblijf van de familiale cel te prorogeren zolang dat (F.) tenminste volledig genezen zou zijn van zijn hersenenziekte: dit is geëisd door het Internationaal Verdrag voor de Rechten van de Kinderen. Volgens principe van redelijkheid, diene de functionarissen immers het geheel van een dossier in acht te nemen vooraleer een beslissing te nemen. Hierin, had de functionarissen verplicht om aan de belangen van het ziek kindje (F.) absoluut prioriteit te geven, over alle andere omstandigheden en observaties."

2.2. Uit de onsamenvattende zinsconstructie van het verzoekschrift begrijpt de Raad dat verzoekster van mening is dat de bestreden beslissing betekend werd via de postdiensten en dat op de bestreden beslissing geen echte stempel en handtekening terug te vinden is, dat aldus een echte handtekening van de persoon gemachtigd tot het nemen van de bestreden beslissing ontbreekt, zodat het slechts een ontwerp van akte is zonder juridische waarde.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat in de bestreden beslissing onderaan wordt gesteld: “Voor de Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid. P.V.B. attaché.”

De bevoegdheid op zich van attaché P.V.B. wordt niet betwist door de verzoekende partij. Er dient op gewezen te worden dat geen enkele wettelijke bepaling in het algemeen voorschrijft dat een administratieve rechtshandeling dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Ook de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) stelt niet dat een beslissing betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Wel dient elk optreden van een overheid zijn oorsprong te vinden in wettelijke bepalingen die haar bevoegdheden toekent. Wanneer een overheid optreedt op een domein dat niet aan haar bemoeiing is overgelaten, is er sprake van machtsoverschrijding. De bevoegdheid van de steller van de akte is een kwestie die de openbare orde raakt. Hieraan kan men verbinden dat op grond van de vermeldingen van de akte moet kunnen worden nagegaan of zij getroffen werd door een bevoegde ambtenaar aangezien er geen vermoeden bestaat dat de akte uitgaat van de bevoegde ambtenaar. Door het feit dat een ambtenaar een beslissing (manueel) ondertekent, eigent hij zich de beslissing toe en authentificeert hij deze: hiermee toont hij aan dat hij degene is die de beslissing getroffen heeft. Het geheel, namelijk de vermelding van naam en graad van de ambtenaar en de (manuele) handtekening van deze ambtenaar, maakt dat nagenoeg volledig bewezen is dat de bevoegde ambtenaar de beslissing getroffen heeft. Degene die de manuele handtekening betwist, zal de strafprocedure op grond van valsheid in geschrifte dienen op te starten.

In casu wordt echter niet betwist dat op de bestreden beslissing geen manueel aangebrachte handtekening bevat. Noch de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen noch enige andere bepaling van de Vreemdelingenwet of enige uitvoeringsbepaling daarvan bepalen echter dat de beslissingen die getroffen worden betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of die betekend worden een manueel aangebrachte handtekening dienen te bevatten (cf. RvS 30 september 2008, nr. 186.670). In zijn arrest nr. 207.655 van 24 september 2010 besluit de Raad van State:

“(…) Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest terecht stelt dat ingevolge het bepaalde in artikel 4, § 5, van de Wet elektronische handtekening geen rechtsgeldigheid aan een elektronische handtekening kan worden ontszegd, louter op grond van het feit dat zij in elektronische vorm is gesteld of niet is gebaseerd op een gekwalificeerd certificaat of niet is gebaseerd op een door een geaccrediteerd certificatieinstantie afgeleverd certificaat of niet met een veilig middel is aangemaakt; (…)”

Bijgevolg doet de omstandigheid dat de handtekening van attaché P.V.B. een gescande handgeschreven handtekening betreft geen afbreuk aan de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing. De verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing getroffen werd door een persoon die daartoe niet gemachtigd werd of de schending vormt van een substantiële vormvereiste.

2.3. Verzoekster stelt vervolgens dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het volledige dossier, met name dat de verwerende partij de volledige genezing van haar zoontje niet heeft afgewacht vooraleer een bevel te geven. Verzoekster meent dat dit vereist wordt door het Kinderrechtenverdrag alsook door het redelijkheidsbeginsel.

2.4. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.” Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van het Kinderrechtenverdrag merkt de Raad op dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van dit Verdrag, zonder evenwel aan te geven welke precieze verdragsbepalingen zij door de bestreden beslissing geschonden acht. Het komt niet aan de Raad toe om uit dergelijk betoog te gaan distilleren welke verdragsbepalingen verzoekster bedoelt. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoekster weliswaar de medische problematiek van haar zoontje heeft uiteengezet tijdens haar asielrelaas, doch nergens blijkt dat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische motieven (aanvraag artikel 9ter van de Vreemdelingenwet) heeft ingediend. Ook blijkt niet uit het administratief dossier dat verzoeksters zoontje momenteel een behandeling volgt die niet kan stopgezet worden of dat verzoekster de verwerende partij hiervan op de hoogte heeft gebracht, nadat haar asielaanvraag werd geweigerd. Verzoekster brengt ook nu geen medisch attest aan waaruit dit kan blijken. Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing op een kennelijke onredelijke wijze heeft genomen. De motieven waarop de bestreden beslissing gesteund is, vinden hun grondslag in het administratief dossier. Verzoekster betwist deze motieven ook geenszins.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Het enig middel, in de mate dat het ontvankelijk is, is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER